

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm. aatrassats des 2.º tom.....	0'06	»
Id. id. des 1.º tom.....	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÈ VENT À SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fòra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos.....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins Espanya.....	3 mesos.....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos.....	1'50
	1 any.....	5'00

SES BOTINES DE NA PEPA.

—Vaja un cas qu'ha passat no fa molts de dies amb sa nòstra amiga na Pepeta. Jò'l vos vuy contá, fíyes méues, perque sé cèrt que riureu pe ses butxaques.

—Conta, conta. ¿Qu' es estat?

—Ja sabeu que na Pèpa té un pèu molt petitó, molsós y grasset com es d'una nina, y que li agrada d'è bon calsat y ben ajustadet. Ja sabeu també que, per regla general y en matèries d'es séu ofici, es sabatès son molt embusteros. No heu dich per anutjà ningú, perque no hey ha regla sense escepció; però sa generalitat a ells no's mira en dí una mentida més, demunt ses moltes que s'ól dí, per despatxá es séu gènero. Succehí pues que sa nòstra amiga na Pepeta, s'altre día va aná a Ciutat per feynes, fent contes de torná amb so tren de les dues y tres quarts. Y succehí també que passant per devant una sabateria des carré nou d'Odon Colom, s'enamorá d'unes botines tan corioses y ben pintades qu'eran una monada.

Entrá dins sa botiga, les volgué veure y examiná de prim conta; y es mètstre, que tal vegada les havia fètes d'un escapoló de satí que no donava més de sí, y que feya estona ferm que les tenia dins es mostradó, comensá a alabarlashí en gran manera, y després de prenderlí mida, li assegurá que li estarían de lo més bé perque parexían fètes apòsta per ella.

S'assegué na Pèpa y aquell sábi sabaté, a fòrsa de polvos llisos, les hi passá dins es peuetes.

—Ja heu veu, senoreta, (li digué.) Ni pintades. No li fan cap ruhetá. Es còsa de mirá y d'admirá aquest pehuó de vostè amb aquesta botina tan maca.

—Jò tròp, emperò, mètstre; (va dí ella) que m'estreñan massa. Jò no puch mòure gens es pèu.

—Ah, senóra; ¡sap que se donarán! Arribará que li serán grans. Me crega. No'n fassa cás ara de passá un poch de pena. ¿Quina llástima que sería qu'un

pèu tan coriós com es es séu, no trobás sa sabateta qu'ha mesté.

—¿Y aquest tacó tan alt y tan al mitx de sa fòssa?

—¡Aquí está sa gracia! Ara axò es sa última mòda. Quant jò li dich que no trobará cap parey que li cayga tan pintat, me crega; no l'engañy cap mica.

—¿Y no'n tendriau un altre d'igual que fos un ayret més gran?

—No senóra. Aquest gènero es massa hò per ferne molts. ¡Sí es estada una xaripa que vostè trobás aquest parey fét! L'havía de vení a cercá avuy mateix sa marquesa des dos Blens, però com jò veitx que vostè queda tan ben servida, sa senóra marquesa beurá fresch. Contentíssim estich qu'aquesta péssa d'exámen cayga en mans de vostè que té es pèu més ben fét y coriós de Mallorca.

Amb aquests *xicoleos* na Pèpa ja va está del tot satisfeta y amb sa bava que li caya; y no gosá queixarsé pús de que fós estret aquell calsat.

—¿Me diga, que li tench de doná?

—Tres duros.

Regatetjaren una estona, el pagá y s'en aná a corre la gandayna per dins els carrés mal empedregats de Ciutat.

Devés les dues, cansada y mòrta, s'en tornava al carril amb sos pèus que li feyan molt de mal y la pobreta ja no podia agontá pús. Li quedava que fé una feyna a ca un senó de tota sa séua confiansa d'es carré de Sant Miquèl y hey pujá.

S'assegué totduna.

—¡Ay! ¡Qu'estich de cansada, Don Toni! Si vostè sabés es mal que me fan aquestes botines nòves que duch, me tendría llástima. Me despatx prest, que totduna que seré en es carril les me treuré.

—Se pòs ses véyes, santa dòna.

—Si les he deixades a sa sabateria perque les me componguessen.

—Ydò, les se trèga, y descans; al temps que jò li escriuré aquest papé que s'en ha de dú a la vila.

—Molt bé diu. Vostè'm dispensará aquesta llibertat.

Ja va tení una cama demunt s'altre

per treurersé aquelles botes que tant la oprimían, y quedá com si estigués al Cèl. Es pèu totduna va creixe, y se torná posá a s'estat normal.

Quant es senó acabá es papé ja eran les dues y pròp de mitja. Na Pèpa tractá de tornarsé a calsá ses botines, però debades fé y estirá. Ni tengué fòrses, ni mañes, ni habilitat, perque li passassen en dins.

Es senó li dugué un calsadó de baña, però ¡cá! ni per aquestes.

Com es temps passava, consentí a la fí, en qu'aquell senó amich antich de ca-séua, que tenia més fòrsa qu'ella, provás de veure si les hi passaria. Manco. Estira qu'estira, prem d'aquí y prem d'allá; arribaren tots dos a suá sa llet de s'enconá per conseguí es séu intent y bon fí, perque es minuts passavan depressa, però rés conseguiren. Cridaren s'ajuda d'un veynat fusté, homo de molt de brahó. Tots tres feyan sa séua y treyan ses fòrses a la una, però sempre debades. Rés lograren, més que rompre ses bagues de ses botines. Es pèu amb tant de caminá s'havía inflat.

Per abreviá, na Pèpa, perque es carril no la deixás, no tengué més remey que posarsé unes botes véyes y ruades d'aquell senó conegut séu, més gròsses qu'un cortinèllo; y anarsen *xòf xòf* cap a sa Porta Pintada més que depressa, perque es carril no la deixás en terra.

Quant passava p'es carré; els atlots la movían.

—Senóra, (li deyan.) Vostè s'ha posat ses botes des séu homo. Que les se mir que caurá.

—¡Malahits! (esclamava ella.)

Es guardes, quant la véren sortí pensavan.

—Quant voldrá entrá li regoneixerém ses botes. Es impossible que dedins no hey duga més qu'es séus pèus. Juraría qu'hey dú més de mitja lliura de picadura.

Cada instant travelava, y quant s'en pujá a n'es cotxo, casi casi caygué devall ses ròdes, perque tal va essé es toch que pegá a s'estribo amb una bota d'aquelles, que la se tregué, y li cay-

gué en tèrra. Y la pòbre Pepeta no'n podíá dí mal d'aquell calsat, perque l'havian trèta d'apuros. No heu podíá fè axí de ses bolines comprades, que duya ben estojades dins sa séua bossa de viatge, y que guarda encarara dins es cantarano per quant tendrà una fiya de set añs à ne quí ajustarlès.

Ay, ydò. Preniu exemple, y no vos fieu de paraules de sabatés, ni de botines estretes.

PEP D' AUBEÑA.

RONDAYA

PREMIADA EN EL CERTÁMEN DE L' IGNORANCIA.

*Sa rondaya
de sa Jajaya-maya.*

—Francin-Aynons, ¿no sabries
Cap rondayeta?
—Sa de sa mitja faveta.
—¿La 'm vòls contá?
—No sé si 'm recordará.
—Dali llandera.
—Ydò, axò era y no era
Tot un fraret,
Petitò, magre y veyet.
Tris-tras-tris-tras,
Camina, caminarás,
Partí un dia
Y trobá, ningú heu diría,
Mitja faveta;
Ja la cuy. «¿Bòn-recareta!
Ja caurás bé,
Jò que 't havia menesté.»
Y tot ardit
L' homo torná essé partit;
Y va arribá
A un pòble y sent tocá
Una campana.
A una dòna ja demana:
«¿Qu' es sa misseta?»
«Si qu' heu es.» «¿Mitja faveta
Voleu guardá
Y à missa podría aná?»
«Sí-fa, dexaula
Assí dalt aquesta taula.»
S' en va es fraret;
Tan bòn punt sent un gallet,
Canta que canta,
Y prest ne feu casa santa,
La se menjá.
Es fraret al punt torná;
Vé s' endemesa.
«¿Aquest gallet la m' ha presa?
Venga 'l à ell.»
«Valtassí, ydò, à s' estornell.»
Sa dòna diu,
Y es frare el pren y rabiú
Tris-tras-tris-tras,
Camina, caminarás,
Torná arribá
A un pòble y sent tocá
Una campana,
A una dòna ja demana:
«¿Qu' es sa misseta?»
«Si qu' heu es.» «¿Oh, madoneta!
Si aquest gallet
Me guardasseu un poquet,
Podría aná |
A sa missa qu' es dirá.»
«Ydò, anauhí.»

«¿Y es gallet?» «Dexaulo assí.»
S' en va es fraret,
Tan bòn punt un porcellet
S' en vé, y *ñiy-ñiy*:
Ell es gallet assolí
Y el se menjá.
Es fraret al punt torná.
«¿Y es méu gallet?»
«¿Creuriau qu' es porcellet
Li ha fet sa pell!»
«O bé es gall, ó bé es porcell,
M' heu de doná.»
«Jau es porcell.» «¿Bé me vá!»
Y tras-tris tras,
Camina, caminarás,
Torná arribá
A un pòble y sent tocá
Una campana;
A una dòna ja demana:
«¿Qu' es sa misseta?»
«Heu es.» «Mirau, madoneta.
Si es porcellet
Me guardasseu un poquet,
Podría aná
A sa missa qu' es dirá.»
«Ydò, anauhí.»
«¿Y es porcell?» «Dexaulo assí.»
S' en va es fraret,
Tan bòn punt, tip-tap-tip-tép,
Vé una muleta,
Y al porcell amb una estreta
S' empassolá.
Es fraret al punt torná.
«¿Y es porcellet,
Madoneta?» «¿Oh, bòn fraret,
Amb una estreta
L' ha mòrt sa méua muleta!»
Y, que diu ell:
«O bé sa mula, ó es porcell,
M' heu de doná.»
«Jau sa mula.» «¿Be me vá!»
Y tras-tris-tras,
Camina, caminarás,
Torná arribá
A un pòble y sent tocá
Una campana,
A una dòna ja demana:
«¿Qu' es sa misseta?»
«Sí qu' heu es.» «Si sa muleta
Voleu guardá,
A missa podría aná.»
«Ydò, anauhí;
Sa mula deixaula assí.»
S' en va es fraret
Y s' en vé dins un poquet
Botant, botant,
Na Catalina, y cridant
Diu: «Ma-mareta,
Vaitx à abeurá sa muleta.»
Y p' es dogal
Al pou mena s' animal;
Y haveu de creure
Que gens no volía beure.
«¿Beu, mal t' esclats!
Gran...!!!» li digué; y acabats
Es derrers mots
Sa mula pega tres bots
Y, ¡pa! s' esclata.
«¿Ay, Deu meu, mamare'm mata!
Y quant tornava
Es fraret, llavò arriba.
«¿Oh, madoneta!
¿Ahont tenu sa muleta?»
«¿Oh, bòn fraret,
Jò tremol y no es de fret!»
Y li contá
La feta, y ell exclamá:
«Vuy sa muleta,
O bé na Catalineta.»

«Donchs, jau ma nina.»
«Véngala à sa pitxorina
Dins es serró.»
Ley posá; ¡y que fa es traydó!
Tris-tras-tris-tras,
Camina, caminarás,
Torná arribá
A un pòble, y sent tocá
Una campana.
A una dòna ja demana:
«¿Qu' es sa misseta?»
«Sí-fa, fraret.» «Madoneta,
Feume el favó
De guardarme aquest serró,
M' en aniré
A l' esglesia y missa ouré.»
«Ydò, anauhí.»
«¿Y es serró?» «Deixaulo assí.»
S' en va es fraret;
La dòna pasta; un poquet
De rendò sent.
Y una veu còm à d' argent:
«Una coqueta
Des nas fins à sa boqueta
Feume, padrina.»
Obrí es serró y veu sa nina
Qu' es sa fiyòla.
Dins es serró hey engirgòla
Junt amb formatge
Tres moixos de bòn pelatge
Que s' empassòlan
Es formatge y no griñòlan.
Dins un poquet
De missa s' en vé es fraret.
«Ja tench misseta:
¿Y es méu serró, madoneta?
«Vatlo-t' assí.»
Ell el pren y va partí
Tris-tras-tris-tras,
Camina, caminarás,
Si m' agafau.
Tant bòn punt sent *meau-meau*;
Y es qu' es gats
Se gatingan embafats
Per lo baldó
Qui tenen dins es serró.
Y es frare diu:
«Calla, nineta, en es riu
Beure 't daré.
Calla que te feriré.
«Ja's bòn sarau!»
Y altra vòlta *meau-meau*,
Y qualche unglada
Qu' habits y pell li forada.
«A poch, à poch,
(Diu ell) jugá à n' aquest joch
No'm convé à mí.»
Tot cremat es serró obrí
¿Y que 'm direu?
Aquests garamòus hey veu
Y roman sech;
Son còr li feya *tech-tech*.
Totduna es gats
Sos escarpons arquetjats
Y brufetjant.
Y es pel arrevexinant
A ell s' afican
Y tots tres el m' anbolican
Devés sa cara.
Y manotades es frare;
Y es gats unglades;
Y brufols, y mossegades,
Y l' homo espants;
Y à la fi ellis còm mil llamps
Si 'us agafau,
Y el me deixaren..... pensau
Fet tot un llatse.
Tot mostyí torna al paratje
Desd' hont partí;

Y de pena se morí
Y es à la glòria;
A l' infèrn ò al purgatori.

—Tú que t' en rius?
—M' en rëya d' assò que dius.
—Donchs no t' en rigues,
Per bé que fasses y digues
Sa rondayeta
Qu' ha nòm sa mitja-faveta
Es sa qu' he dita.
¿T' agrada?... menjale 't frita:
Si no t' agrada,
Tirala dalt sa taulada.

JORDI D' ES RECÓ.

MEMORIES D' UNA CRIDA.

Tàm-patàm-tàm-patàm-tàm-rantàm-taràm-tàm.

—Callau, atlòts; veurem que diu sa crida. Callau, si voleu...

—«Per ordre del señó Batle y Ajuntament, se fa present à n' es públich; que no sia ningú que s'atrevesca à tirá aygo bruta à n' es carré, de mòdo que puga corre, pues únicament la podrán tirá escampanlla à grapades, y si no fà pudó. Y també se fa present, que ningú deix embarassos en es carré sense posarhi un llum, perqu' es que transitan no hey tropessin; y es que faltarán à dites òrdes, pagarán sa multa d' una fins à cinch pessetes, per primera vegada; y en cas de reinsidència, será de cinch fins à vinticinch.»

—*Bravo*; molt bé; m' agrada aqueixa crida. Lo qu' impòrta ara es el que se duga à efecte; que ben necessari es.....

—Escollau; ell sa crida que varen fè s' altre dia, perque no tirassen aygo ni dexassin embarassos p' es carrés, pareix que no va essè de per riure; heu de sèbre qu' han fètes pagá una partida de multes que fan pò.

—Ben fèt; fora contemplacions. Qui la fà que la pach.

—Passats alguns mesos desde que se va fé aqueixa crida de bona policia, vengué à ca-méua un homo qu' havia pagades dues multes. Sa primera, perque sa séua dòna havia tirada, en es carré, una ribellada d' aygo, d' havè rentat es plats, y s' altre per havè deixat dos cantous arrambats à sa pòrta sense posá llum à sa finestra, còm estava manat; y me digué:

—Escolt, señó; vostè qu' está sempre per dins la vila; que sap si han fèta colca crida perque puguin tirá aygo bruta p' es carrés tanta còm vulgan; y deixá també embarassos p' es carré sense posá llum, maldament els qui van per la vila se rómpan es *cuernos*? Perque axò estava prohibit per una crida que varen fè devés es Deembre del any passat.

—No, germá; no he sentida cap crida que autoris es faltá à sa bona policia. ¿Y perqu' heu preguntau?

—¿Y perque vòl vostè qu' heu preguntat? Per qu' he vist que tots es que ténen botes y cups han tirat à n' es carré tota s' aygo qu' han emprada per ferhó nèt; y també he vist còm han deixades ses prenses p' es carrés sense posá cap llum; y no sé qu' à ningú haja feta pagá cap multa, còm me feren pagá à mí. ¿Que tròba qu' axò es puga fè?

—Sí, homo, si qu' es pòt fè axò; perque quant varen fè sa crida que deys era en temps *normal*, y ara es *anormal*.

—¿Y que vòl di axò? jò no heu entench, señó.

—Axò vòl dí que 'n aquell temps, Marta filava y lo qu' es ara fa capdells.

—Tampoch sé axò lo que vòl di. Que fassa favó d' esplicarmhó milló, si vòl.

—Ydò; axò vòl dí; «que mal de molts conhòrt de....»

—¡Vòl que li diga, señó, que pens que vostè y ells tots son d' un mateix pelatge!

—Gracies, germanet.

UN RONDAYÉ.

Despuys' ahí morí Don Gabriel Rotger dueño de s' acreditada tenda des carré de sa Cadena. Es son pare de s' Administradó d' aquest setmanari, y ha mòrt còm à vertadé ignorant. L' IGNORANCIA no pòt ménos de doná es *pésame* à sa desconsolada familia y desitjarli sa conformidat que 'n aquests casos sa necessita.

. ¡Deu fassa qu' el vejem à la Glòria!

XEREMIADES.

Reberem una invitació de Don M. Enrich Lladó, per assistí à sa Junta de *Socorros* per Cuba y Filipinas. Sentirem no podè anarhi; més axí mateix li donam les gracies per sa séua atenció; y las hi donam també pe s' invitació per assistí à sa funció des Circo, à benefici d' aquells desgraciats.

Dijòus passat feren una processó à la Sèu de nins y nines, y atlòts y atlòtes, que va essè còsa de veure. Hey havia compostura y molts de penons y banderes.

Ets astrònoms esperan que durant sa nit des 27 à n' es 28, ó sia des dilluns ó à n' es dimars que vé, s' han de veure moltes estrelles à n' el Cèl, restos d' un cometa conegut, ó estèl amb coua,

anomenat *Bièla*, que després de trosetjarsè en dos, ha descomparagut del Univers. Axí heu diuen es periòdichs científichs. Nòltros encara qu' ignorants, creym qu' es hò que s' observ, però no confiám qu' hey haja rès de nou en el Cèl dita nit, atèsa sa classe de material sùtil de que se compònen ets estels amb coua.

EPIGRAMES.

S' aconhòrta que li pech
Sa mare à n' En Baltasá,
Pues diu que no vòl segá
Y se sèn y diu: ¡jò sèch!!

Un escolá que nòm Pau
Molt breguista per desgracia
Sempre diu amb molta gracia:
«Jò som Pau, y vos don pau.»

MESTRE GRINOS.

COVERBOS.

PREMIATS EN ES CERTÀMEN DE L' IGNORANCIA.

Lema: *Audaces fortuna juvat.*

Un tintoré que duya ses mans plenes de tinta; hagué d' aná à jurá devant un tribunal, y quant alsá sa má, es Jutje li digué:

—*Quítese V. los guantes.*

—Se pòs ses uyeres *Usia* y heu vorá bé.

Un beneyt vá citá devant es Jutje à una dòna que li havia pegat una bufetada, y es Jutje la condemná à un duro de multa.

Se dòna posá dos duros demunt sa taula, pegá un altre bufetada à n' es beneyt y digué:

—Val' aquí axò y estam cabals.

Un mèstre deya à un deixeble:

—Mira, en sa téua cara conech que dius mentides.

—Sa méua cara ment; però jò no.

Un homo va dú un plet vint anys y à la fi el perdé. Aná un amich à ca-séua, y li digué:

—Vench à consolartè p' es disguts qu' has passat amb tant de temps.

—Mira, he estat vint anys amb s' esperansa de gonarló. Es perdrerlò just ha estat un moment.

Un comediant qu' ensayava una comèdia nova s' en aná à ca s' autó de-

pressa per consultarli à ne quin reynat perteneix aquella comèdia. P' es camí trobá un amich que li va dí:

—¿Ahont vas tant depressa?

—A consultá à un autó à ne quin reynat perteneix una comèdia qu'estám ensayant:

—¿Quin papé fàs? (preguntá s'amich.)

—Es de *Francisco I.*

—¿Encara ets fadri, Juan?

—Sí, señora.

—¿Quant penses casarté?

—Quant sia viudo.

Demanaren à un pagès, quin era es patró des seu pòble, y respongué:

—No heu sé, sòls el conech de vista.

Deya un pagès:

—Sa Providència ja va fé bé posá sa vida abans de sa mòrt, perque axí tenim temps d'apayararmós per morí.

Un' atllòta horfana, estava àmb una tia séua que sempre la reñava, y un dia s'atllòta li digué:

—Però, tia, si una es jove....

—Jò heu he estat també, però còm tú, may.

Se parlava devant un arquitecto molt fanfarron, de lo aviat en qu'avuy se fan ets edificis.

—Vostè s'en vá à dormí, (deya un,) mentres es picapedrés obrin es fonaments, y l'ondemá còm s'axéca, ja se tròba que li acaban es terrat.

—Jò li diré es secret, (contestá un altre,) es qu'es picapedrés se dividexen en dues seccions. Mentres una fá es fonaments, s'altre comensa es terrat. Una va per amunt y s'altre per avall, ses dues se tròban, à n'es segon pís per exemple, y llavò ja té vostè feta sa casa.

Un forasté visitava sa Catedral de Toledo y un *sicerone*, li va dí:

—Axò es s'escopeta que duya Alfonso VI, quant prengué à Toledo.

—Però, homo, (digué es forasté,) si llavò no hey havia armes de foch.

—Ydò, bé; (respongué es guia,) axò es s'escopeta qu'haguera volgut tení Alfonso VI per conquistá à Toledo.

Un atllòt molt conversadó aná à un mèstre perque li dás lliçons de retòrica y aquest li exigí doble salari d'es que demanava à n'ets altres:

—¿Y perque? (li preguntá s'esto-diant.)

—En primé lloch, per enseñarté de

parlá, y en segon per lo molt que m'costará fertè callá.

A un ministre de Marina li daren sa noticia qu'una fragata s'en havia anat à *pique* amb tota sa tripulació.

—¿A n'aguin punt cau *Pique*? (respongué es ministre.)

Un atllòt s'examinava de Geografia y es mèstre li preguntá:

—¿Ahont está l'Egipte?

—Allà ahont ha estat sempre.

—Ben dit. ¿Y sa tèrra de que se compòn?

—De capes.

—Axò si que no's vè; perque jò ja n'haguera agafada una.

A un sillerich que pretenia de relo- rich li preguntavan:

—¿Com posariau *jamón* en *g* ó en *j*?

—En *tumáliga*.

A una taula:

Es pare: Nin dam es plat t'hi posaré carn.

Es foy:—No seño; jò no'n vuy.

Sa mare:—¿Perque? perque es meu confés sempre hem diu que sa carn se s'inimich de s'ànima de que mos hem de guardá mès.

Un jove molt brevetjadó deya un dia à n'es seus amichs:

—De tot lo que jò sé s'en poria escriure un llibre.

—Y de tot lo que no'saps, (li contestá un qu'el conexia à fondo, ¿quants s'en porian escriure?

—Pero, no'm diries com pot essé que Don Semproni s'haja fet tan rich amb tan poch temps.

—¿Com? Passetjantsé sempre amh ses mans dins ses butxaques..... d'ets altres.

CRIDES.

INSPIRACIONES. Colecció de poesías castellanes per s'inspirat poeta mallorquí, Don Jusèp Taronj, Prevere, Canonge del Sacro-monte de Granada.

Es un tom de 340 pàgines que se ven à tres pessetes à sa llibreria de Don Miquèl Roca, Plassa des Born, núm. 90.

Se fá present à n'es públich qu'à s'Administració de L'IGNORANCIA hey ha de venta es segon tom à rahó de 20 reals ó 5 pessetes sense encuaderná y à rahó de 26 reals ó 6 pessetes y mitja, encuadernat.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*May has de fé es contes à casa estèrna.*

SEMBLANSES.—1. *En qu'hey ha números.*

2. *En que té trianguls.*

3. *En qu'hey ha geroqlifichs.*

TRIANGUL.....—*Camisòla-Cami sòl-Camisso-Camis-Cami-Cam-Ca-C.*

XARADA.....—*Ca-me.*

CAVILACIÓ.....—*Guasp.*

EUGA.....—*No te perdó de Deu s'engand à una donu.*

ENDEVINAYA.....—*Un miray.*

PREMIATS EN ES CERTÀMEN DE L'IGNORANCIA.

Lema: *Qui nò s'engña no ciu.*

GEROGLIFICH.

S: ***TNN.....|?.....|QT rayos

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla es Circo à un' orxateria?

2. ¿Y una espiga de blat à un rosari?

3. ¿Y es comerciants à ses províncies d'España?

4. ¿Y un casament à L'IGNORANCIA?

TRIANGUL DE PARAULES.

.....
.....
.....
.....
.....

Omplí aquestes pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, una fruyta; sa 2.ª, lo que fan en es forn; sa 3.ª, una paraula castellana; sa 4.ª, lo mateix dit en mallorquí, y sa 5.ª, una lletra.

XARADA.

Prima y segona musical,
Y es tot bolleta vegetal.

CAVILACIÓ.

¡Ó AMORS!

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge mallorquí.

FUGA DE CONSONANTS.

.c...c .c...c .c. .c.c.. .c.c .c.c..

ENDEVINAYA.

Si m'endevinas estarás estona
Pensant

Encara que't diga que som sa segona

D'es cant;

Encara que d'angel que som sa primera

Te diga;

Y encara que't diga que som sa derrera

De lira.

UN BUÑOL FRANCÉS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Un Valldemosí forá.—Sa carta vé sense firma, maldement duga un nòm suposat. Aximateix procurarem aprofitá sa primera ocasió possible per corretgé ets abusos que mos diu.

25 NOVIEMBRE DE 1882

Estampa d'En Pere J. Gelabert.